

Vänsterpress om Mellanöstern – juni 2017

Denna artikelsamling handlar mest om de senaste terrordåden i Storbritannien (Manchester och London) och dess kopplingar till islamistiska rörelser och idéer, men tar även upp Egypten, Qatar och Afghanistan.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under det senaste halvåret (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – maj 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – april 2017](#), [Vänsterpress om amerikanska missilattacken på Syrien – april 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av april 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av mars 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2016](#) och [Vänsterpress om Aleppos fall – december 2016](#)

Se även: Patrick Cockburn: [Om bakgrunden till terrordådet i Manchester](#) och [Vänsterpress om president Trumps äventyrligheter – maj 2017](#) (bl a om Trumps Mellanösternbesök).

Martin Fahlgren 9/6 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Spänt läge i Egypten.....</i>	<i>1</i>
<i>Tonen i Storbritannien höjs efter terrordådet.....</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Manchester: med förklaringen som ursäkt.....</i>	<i>2</i>
<i>Att begripa är inte samma sak som att ursäkta.....</i>	<i>4</i>
Offensiv	5
<i>Terrorn dödar allt fler i Kabul.....</i>	<i>5</i>
Proletären.....	7
<i>Manchesterdådet och Theresa Mays stöd till libyska terrorister.....</i>	<i>7</i>
<i>När västs stöd till terrorister slår tillbaka.....</i>	<i>9</i>
<i>Försöker sig Saudiarabien på en statskupp i grannlandet Qatar?.....</i>	<i>11</i>

Arbetaren

Spänt läge i Egypten

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 31/5 2017

Terrorattacker, massgripanden av oppositionella, en fängslad presidentkandidat och stängningar av flera stora nyhetskanaler. Läget i Egypten är fortsatt spänt, och har skärpts efter fredagens attentat mot personer ur den kristna koptiska minoriteten.

I slutet av förra veckan dödades minst 26 människor, varav många barn, i ett attentat mot kristna kopter i Minyaprovinnsen i de centrala delarna av Egypten. De senaste månaderna har flera attacker mot den kristna minoriteten i landet ägt rum och ett sjuttiofem personer har dödats. Vilka som låg bakom fredagens attack är ännu okänt, men den egyptiska regeringen har svarat med bombningar av vad som uppgetts vara jihadistiska träningsläger i grannlandet Libyen.

Men våldet är inte den enda källan till oro i landet. Egyptiska myndigheter har den senaste tiden blockerat webbsajterna för 21 medier i landet. Enligt brittiska The Guardian anklagas de stängda nyhetssajterna för att ”stödja terrorism” och ”sprida lögnery”.

Bland de medier vars webbplatser stängts ned finns bland annat det Qatarbaserade mediebolaget Al-Jazeera och flera oberoende nyhetskanaler. Tidigare under året har egyptisk polis beslagtagit datorer på nyhetssajterna Al Borsa och Daily News Egypt.

Även ett trettiotal medlemmar från två av landets största oppositionspartier har gripits den senaste veckan och presidentkandidaten Khaled Ali, som väntades kandidera till nästa års val, har fängslats för ”oanständigt beteende” och kommer att ställas inför rätta nästa vecka.

Tonen i Storbritannien höjs efter terrordådet

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 7/6 2017

I lördags drabbades Storbritannien av det tredje terrordådet på drygt två månader. Minst sju personer omkom till följd av den blodiga attacken i centrala London – och med bara dagar kvar till valet höjs tonen i den politiska debatten.

Det var en samlad premiärminister Theresa May som mötte pressen utanför bostaden på 10 Downing Street under söndagen, bara timmar efter det senaste i raden av attentat som skakat Storbritannien under våren.

– Nu får det vara nog. När det gäller att agera mot extremism och terrorism måste saker förändras, sade hon angående attacken som hittills kostat sju liv och skadat ett femtiotal.

När det gäller att agera mot extremism och terrorism måste saker förändras.

Theresa May, premiärminister, Storbritannien

Hon förklarade bland annat att regeringen nu vill se ökade möjligheter att hålla misstänkta ”extremister” internerade och stifta lagar som gör det lättare att kontrollera internet. Dessutom vill hon se mer pengar till landets säkerhetsorganisationer, i hopp om att stoppa terrorattackerna.

Samtidigt menar vissa politiska bedömare att hårdare tag snarare riskerar att öka hotet från terrorister. Vissa pekar på utvecklingen sedan det USA-ledda kriget mot terrorn påbörjades efter attackerna mot World Trade Center den 11 september 2001 och att det knappast gjort världen säkrare.

Oppositionen i Labour har också gått till attack mot Theresa Mays tal och menar att hon an-

vänder de senaste dåden i Manchester och London som en bricka i den pågående valkampanjen. Bland annat menar flera Labourpolitiker att det är Theresa May själv som bär ansvaret för dagens situation, då hon innan hon valdes till premiärminister satt som inrikesminister under sex år.

Under måndagen krävde även Labourledaren Jeremy Corbyn att premiärministern avgår då hon, enligt honom, ansvarade för ett flertal nedskärningar inom polisen under sin tid som inrikesminister i David Camerons regering. Utspellet gjordes i en intervju med tv-kanalen ITV News och strax efteråt restes ett liknande krav från David Camerons tidigare rådgivare Steve Hilton, som på Twitter skrev att "Theresa May är ansvarig för säkerhetsbristerna vid London Bridge, Manchester, Westminster Bridge. Borde avgå, inte söka omval". Siffror visar att antalet poliser i landet sjönk med 20 000 under den tid som Theresa May var inrikesminister.

Som svar på Jeremy Corbyns utspel förklarade Theresa May att Labourledaren röstat emot alla föreslagna antiterrorlagar som lagts fram under sin tid som parlamentsledamot.

Polisen har under veckan gripit flera personer som misstänks för att vara inblandade i den lördagskvällens attack då en lastbil mejade ned folk på London Bridge innan gärningsmännen några minuter senare hoppade ur och började attackera människor med knivar. Samtliga tre gärningsmän sköts till döds av polis, som snabbt var på plats efter att det första larmsamtalet kommit in.

Parlamentsvalet i Storbritannien hålls imorgon torsdag. De senaste veckorna har oppositionspartiet Labour knappt in rejält på det styrande konservativa Tories.

Vid de tre senaste terrorattackerna i Storbritannien har sammanlagt 34 personer dödats, utöver de gärningsmän som skjutits till döds av polisen. Dödssiffran kan dock komma att stiga, då flera personer fortfarande uppges vara allvarligt skadade.

Internationalen

Manchester: med förklaringen som ursäkt

Farooq Sulehria

Internationalen 2/6 2017

Nyhetsrapportering från St Ann's Square i Manchester, 25 maj. Foto: Ardfern cc-by-sa

Den brittiskfödda Salman Abedis självmordsattack i samband med Ariana Grandes Manchester-konsert har framkallat förutsägbara ryggmärgsanalyser från delar av vänstern och vänster-liberala kretsar i Storbritannien. Ett exempel är reaktionen från Socialist Workers Party (SWP) som kommenterade: ”Det skrämmande bombattentatet i Manchester är en händelse i en serie av fasor utlösta av krig och interventioner i Mellanöstern”. Inte med ett ord fördöms islamsk fundamentalism.

I en intervju med Democracy Now den 24 maj kallade Tariq Ali det som hände i Manchester för en sannolik ”rekyl” från kriget mot terrorn.

I Independent väljer Robert Fisk att förhålla sig till attentatet i Manchester genom att nämna det utan att kommentera det. Istället gräver Fisk fram historien om den algeriska emiren Abd el-Kader, som från 1832 fram till 1847 med beundransvärd seghet och stor krigisk talang gjorde motstånd mot den franska kolonialismen, samtidigt som han var en hängiven försvarare av religiös mångfald. I egenskap av krigsherre hade han även judiska och kristna människor i sitt kabinett, och 1860 räddade han livet på 10 000 kristna när drusiska härar attackerade dem. Robert Fisk avslutar artikeln med att hävda att ISIS inte representerar islam och att exemplet Emir Abd el-Kader visar att även muslimer kan vinna, och förtjäna, världens respekt.

Det faktum att självmordsbombaren Salman Abedi var en brittiskfödd ung man med libyskt ursprung leder till en annan välbekant ”förklaring”: diskrimineringen mot muslimer i de europeiska länderna leder till våld.

Faktum är att den här typen av förklaringar endast tjänar som ursäkt för fanatikernas skrämmande brott. Tja, det finns akademiker som tycker sig se rationalitet även i fanatism. Men låt oss nu hålla oss till teorin om ”rekylen från 9/11”.

För det första förklarar rekyl-teorin inte den oändliga våg av terror som översvämmar de muslimska länderna. Sufi-tempel, Shia-processioner, koptiska kyrkor och hindutempel: självmordsbombare har riktat sig mot varje tänkbart mål som de anser vara o-islamiskt eller avvikande.

För det andra förklarar inte denna rekyl-teori varför bara ungdomar med fundamentalistiska övertygelser spränger sig själva i västs huvudstäder. Jag har inte hört talas om ett enda självmordsuppdrag utfört av marxistiska eller liberala ungdomar med muslimskt ursprung, trots raseriet som väcktes hos många vid den amerikanska invasionen av Irak.

För det tredje är muslimska länder inte ensamma om att utsättas för imperialistiska krig. Många länder i Latinamerika, Östasien och Afrika har varit måltavla för öppna och hemliga imperialistiska angrepp. Jag känner inte till några Castroister som nästlat sig in i USA för att spränga sig själva bland oskyldiga barn.

På samma sätt går det inte att skylla puritanska fanatikens terrorism i Västeuropa och USA på diskrimineringen av muslimer. För det första är den muslimska diasporan inte den enda diskriminerade gemenskapen i de europeiska eller nordamerikanska städerna. I Storbritannien har stora grupper av människor från de tidigare brittiska kolonierna slagit sig ner. De utsätts alla för diskriminerande praxis och attityder. Rasisterna dömer människor efter hudfärg och inte bara utifrån om dessa har skägg eller burka. Men så vitt jag vet har inga radikaliserade hinduer eller upprörda Jamaicaner placerat några bomber i Londons tunnelbana. Faktum är att de religiösa minoriteterna i de muslimska länderna är hänsynslöst diskriminerade. Ändå hör man inte om några kristna, hinduer eller Yazidier som skickar Fidayeen för att spränga sina försvarslösa grannar i luften.

Jag är ledsen, men vare sig Manchester, Paris, Bryssel, Stockholm, eller 9/11 kan reduceras till rekyl från Imperialismens angrepp. Drivkraften här är den religiösa fundamentalismens ideologi och ett synsätt som ursäktar våld mot ”otrogna”.

Problemet med rekylteoretikerna är deras oförmåga (eller kanske ovilja) att konfrontera islamsk fundamentalism. Det är politiskt korrekt (och säkert) att förklara att ”som man bäddar får man ligga”. Att konfrontera fundamentalisterna skulle innebära teoretiska, organisatoriska och politiska utmaningar för vänstern. Ett ytterligare problem med vänsterns ursäktande av puritanskt våld i Manchester och på andra platser, är att det internationellt översätts till stöd för talibanerna. De definieras på många håll som “anti-imperialister”.

Det är aldrig för sent att ompröva. Vi får hoppas att den europeiska vänstern så småningom kommer att kliva ut från sin komfortzon.

Översättning från engelska: **Marco Jamil Espvall**

Att begripa är inte samma sak som att ursäkta

Arash Gelichkan

Internationalen 9/6 2017

Att förstå materiella villkor är en förutsättning för att förstå Daesh.

I förra veckan (se ovan) skrev Farooq Sulehria om terrorn i Storbritannien och menade att vänsterns försök att förklara händelserna innebär att fanatikernas brott ursäktas. Här svarar Arash Gelichkan.

Det är skillnad på att försöka begripa bakgrunden till fruktansvärda handlingar och att ursäkta dem. Vad är Marx *Kapitalet* om inte ett genomgripande försök att begripa kapitalismen, ett system arbetarrörelsen motsätter sig? Det är tvärtom en plikt för vänstern att förstå de ekonomiska, sociala och politiska orsakerna till problem i samhället. Analysen av den islamistiska fundamentalismen kan inte begränsas till ett ideologiskt plan utan måste ske i relation till en förståelse av materiella villkor samt politiska och sociala skeenden.

Att USAs invasion av Irak på jakt efter olja och den förödelse det förde med sig skapade en grogrund för Daeshs terror är det ingen tvekan om. I den meningen har SWP helt rätt. Att de fördömer Daeshs fruktansvärda dåd står klart för var och en som läser deras uttalande (24/5). Däremot manar de till försiktighet när de konservativa pratar om ideologin bakom våldet då de ser att högern utnyttjar händelsen för att trappa upp repressionen mot muslimer i allmän-

het. Det räcker med att titta på den svenska debatten för att se hur fort förslagen om hårda tag mot papperslösa börjar hagla. Att extremhögern och allt oftare den traditionella högern vidgar definitionen av islamism till att gälla alla som står upp för muslimers existens och rättigheter i ett sekulärt demokratiskt samhälle borde inte vara obekant för någon på vänsterkanten vid det här laget. Liksom den gamla antisemitiska extremhögern använder sionist som kodord för judar har den antimuslimska högern anammat islamist som kodord för muslimer. Det är fullt rimligt att SWP varnar för den utvecklingen och bör inte tolkas som att vänstern självt inte ska bekämpa fundamentalistisk islamism.

Naturligtvis förklarar varken västs interventioner eller den reella diskrimineringen av muslimer och invandrade i allmänhet hela bilden. Naturligtvis måste vi även begripa Daeshs ideologi som pådrivande i utvecklingen. Men att slänga den materiella analysen över bord och fullkomligt gå över till ett idéhistoriskt resonemang gynnar inte kampen mot den islamistiska terrorn.

Att självmordsbomber bara brukats av muslimska fundamentalister stämmer inte, såväl marxistiska kurder, palestinier som lankeser har använt metoden i den nationella frigörelsekampen. Att motståndet mot västerländsk kolonialism tidvis varit en blodig historia är också väl känt. Självklart väcker förtryck motstånd, även med metoder som vi fördömer. Brutalitet från hindunationalister, extrema buddhister och judiska fundamentalister är knappast heller ett undantag. Att påstå att bara den muslimska gruppen kan svara på förtryck med destruktiva metoder är fullkomligt ahistoriskt och en analys som helt förnekar materiella förhållanden som drivkraft för idéer och rörelser.

Ska vi i samma anda inte försöka begripa högerpopulismens framväxt i nyliberal nedmontering, arbetslöshet och klyftor? Skulle det vara att "ursäkta" rasismen? Nej, knappast. Vänstern behöver begripa roten till terrorn både i en analys av Daeshs idéer och den materiella grogrund ur vilken de växer.

Offensiv

Terrorn dödar allt fler i Kabul

Per Olsson

Offensiv 7/6 2017

Det bestialiska bombdådet i Afghanistans huvudstad Kabul den 31 maj dödade fler än 90 personer och skadade omkring 400. Bomben var så kraftig att den skadade byggnader nära en mil bort från dess detonation utanför Tysklands ambassad i ett av Kabuls hårdast bevakade områden, som också har ansetts vara det säkraste.

Dagen innan den blodiga terrorattacken hade ett 20-tal afghaner utvisats från Sverige till ett Kabul som har drabbats av flera förödande attentat i år. Förra veckan var den svartaste hittills: "Totalt har 117 människor dödats och 586 skadats", enligt den tyska nyhetsbyrån DPA den 3 juni.

Trots terrorbombens massaker den 31 maj säger Migrationsverket (läs regeringen) att utvisningarna till Afghanistan kommer att fortsätta. Detta till skillnad från den tyska regeringen som tillfälligt har stoppat en planerad utvisning till Afghanistan som en följd av terrordådet den 31 maj och starka protester. Tisdagen den 30 maj kämpade 300 lärlingselever i Nürnberg i en strid mot polisen för att hindra att en klasskamrat skulle föras bort till ett förvar och utvisning dagen därpå.

Trots fruktansvärda terrordåd kommer Sverige att fortsätta utvisningarna. (Bild från 2002)

Efter det blodiga, fega terrordådet har demonstrationer ägt rum i Kabul och staden Herat mot våldet och den korrupta regeringen. Demonstranter har också rest krav på president Ashraf Ghanis avgång. Även under den gångna helgen genomfördes demonstrationer, trots nya terrorattacker och att demonstranter har dödats av säkerhetsstyrkor.

Den 3 juni dödades 20 personer på en begravning av en demonstrant som hade skjutits ihjäl av säkerhetsstyrkor dagen innan.

Säkerhetsläget i Afghanistan har stadigt försämrats, samtidigt som allt fler afghanska flyktingar i Sverige och EU får avslag på sina asylansökningar. Tvångsutvisningarna ökar. Under årets första månader har antalet tvångsutvisade från EU till Afghanistan varit dubbelt så många som under samma tid ifjol.

Större delen av de ungdomar som har utvisats från Sverige efter två år i landet är hazarer, en förföljd minoritet i Afghanistan. De unga har oftast aldrig ens varit i Afghanistan, eftersom deras föräldrar flydde till Iran redan innan de föddes. När Iran hotade med militärtjänstgöring i krigets Syrien tvingades de unga att fly vidare.

De som har utvisats kommer till ett krigshärjat Afghanistan som sjunker djupare och djupare ner i armod. Arbetslösheten ligger på närmare 50 procent och fattigdomen är extrem. Två av fem barn under fem år i Afghanistan är kroniskt undernärda (hälften är svårt undernärda). De utvisas till ett Afghanistan där ”skolor stängs i en alarmerande takt på grund av att kriget snabbt sprider sig till områden som tidigare ansågs som säkra” (människorättsorganisationen Human Rights Watch den 22 maj).

Det är tiotusentals afghanska flyktingar som EU-regeringar vill utvisa med hänvisning till att ”stora städer som Kabul är tillräckligt säkra” (nyhetsbyrån Reuters den 31 mars). EU-regeringarnas påstående är en lögn som dödar.

Krigets Afghanistan skördar allt fler civila offer. Under år 2016 dödades eller sårades 11 418 civila, en ökning med tre procent sedan året innan och det högsta antalet sedan talibanerna störtades hösten 2001. En tredjedel av offren förra året, 923 döda och 2 589 skadade, var barn – en dramatisk ökning på 24 procent, enligt UNAMA, FN:s mission i Afghanistan.

Det finns inget område i Kabul som kan betecknas som ”säkert”. I mitten av mars angreps militärsjukhuset Sardar Daud Khan i närheten av den amerikanska ambassaden (som är en starkt bevakad fästning) i Kabul. Efter stridigheterna inne i sjukhuset hade kanske så många som 100 människor dödats, de flesta vårdanställda och patienter.

Terrorn och våldet är ständigt närvarande i Kabul. Bomben den 31 maj var en brutal påminnelse om att det USA-ledda kriget har varit ett totalt misslyckande.

Det USA-ledda kriget, som inleddes med invasionen av Afghanistan år 2001, skulle slå ett dödligt slag mot terrorismen och driva bort talibanerna. Men resultatet har blivit det rakt motsatta. Idag skördar terrorn allt fler offer. Bland de många mordiska terrorförband som härjar i Afghanistan finns numera också IS, och talibanerna kontrollerar en större landyta än någonsin sedan år 2001.

Afghanistan är i händerna på krigsherrar som terroriserar befolkningen och tjänar miljoner på opium. Landet står för 90 procent av världens opiumproduktion.

Kriget i Afghanistan är det längsta och mest kostsamma som USA har utkämpat och nu vill USA:s president Donald Trump, efter att ha släppt en jättebomb över Afghanistan i april, skicka ännu fler amerikanska soldater (3 000 till 5 000) till Afghanistan. Att på nytt skicka fler utländska soldater till Afghanistan kommer inte att lösa något. Det är en åtgärd som är dömd att bli ännu ett imperialistiskt misslyckande.

Att de utländska trupperna dras bort är en förutsättning för att folket i Afghanistan själva ska kunna bestämma sin framtid. Vägen till fred i Afghanistan är lång och kan endast öppnas upp om landets fattiga massor förenas i en gemensam kamp mot förtryck, terror, krigsherrar, kapitalism och imperialism.

Utvisningarna till krigets Afghanistan måste omedelbart stoppas.

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) säger:

- Stoppa tvångsutvisningarna och polisjakten på flyktingar.
- Återinför asylrätten. Amnesti för ensamkommande flyktingbarn och papperslösa.
- Riv Fort Europas murar. Säkra vägar till Europa för flyktingar. Avskaffa Dublinförordningen. Riv upp EU:s avtal med Turkiet och Afghanistan.
- Masskampanjer mot rasism och skuldbeläggning av flyktingar.
- Gemensam kamp för jobb, välfärd, bostad och ökade resurser till kommunerna – låt rika, banker och storföretag betala.
- Global kamp mot imperialismens plundring och militarism.
- Bygg en massrörelse mot terror och våld – för en socialistisk värld i fred och frihet.

Proletären

Manchesterdådet och Theresa Mays stöd till libyska terrorister

Patrik Paulov

Proletären 31/5 2017

. De libyer som 2011 tog till vapen mot Gaddafis styre var i huvudsak extrema islamister. Dessa fick stöd av brittiska MI5 när Theresa May var inrikesminister

Ännu ett fasansfullt terrordåd har inträffat i en europeisk storstad. Men i fördömandena av terrorismen är det märkligt tyst om västvärldens skuld. För Manchesterdådet hänger samman med brittiska MI5:s stöd till islamistiska extremister och Natos angreppskrig mot Libyen..

Listan över terrordåd på europeisk mark blir längre. Medierapporteringen är betydligt mer omfattande och fördömandena betydligt mer kraftfulla när terrorn drabbar i vårt närområde. Men det är naturligtvis lika vidrigt när människor i syriska Homs eller irakiska Bagdad sprängs i luften som när 22 personer dödas i brittiska Manchester.

Efter varje terrordåd diskuteras terrorismens orsaker och hur den ska bekämpas. Varje gång åker skygglapparna på. Så har det varit efter tidigare attacker med kopplingar till terroristgrupper i Syrien och Irak, och så är det efter Manchester.

Inga stora medier granskar västvärldens destruktiva agerande i Mellanöstern, inga politiker kliver fram och erkänner sin egen skuld till terrorns framväxt.

Den utpekade Manchesterbombaren Salman Abedi är född i Storbritannien men har rötter i Libyen. Det är ett land som har blivit ett starkt fäste för diverse extrema islamistiska väpnade grupper, inklusive al-Qaida och Islamiska staten.

Libyen var fram till 2011 ett förhållandevis stabilt och lugnt land i Nordafrika. Allt förändrades under den så kallade arabiska vårens första månader.

I sin iver att störta den libyska ledaren Muammar Gaddafi backade västvärlden och Gulfstaterna upp ett i huvudsak islamistiskt väpnat uppror.

Efter bara några veckor inledde Nato tillsammans med Sverige och flera av kungadiktatureerna på arabiska halvön ett massivt bombkrig för att få till stånd ett regimskifte.

Sett ur den synvinkeln var Natokrigen och det väpnade upproret lyckat. Den libyska statsmakten föll samman och Gaddafi mördades slutligen i oktober 2011.

Men det kriget framförallt resulterade i var ett sönderslaget och splittrat land. Det fanns ingen kraft med folkligt stöd som kunde ta över. Libyen förvandlades till ett slagfält där tusentals väpnade miliser stred om kontrollen över territorium och oljekällor. Miliser som blivit starka tack vare Natokriget och direkt stöd från västvärlden.

I detta kaos såg terrororganisationen Islamiska staten en möjlighet att ta över landområden och etablera sig på libysk mark med tusentals krigare i sina led.

Det är i Libyen precis som i Syrien och Irak. Terrorismens framväxt är ett resultat av västvärldens krig och inblandning.

Det finns också direkta kopplingar mellan Manchesterbombaren, brittiska underrättelsetjänsten MI5 och det Natostödda upproret i Libyen 2011.

Salman Abedis föräldrar flydde Gaddafis styre i Libyen 1991. Efter ett år i Saudiarabien flyttade familjen först till London och därefter till Manchester.

Vid denna tid kom många libyska flyktingar till just Manchester. En del av dem hade kopplingar till Libyan Islamic Fighters Group (LIFG). Det var en religiöst konservativ organisation som grundats 1995 av libyer som krigat i Afghanistan tillsammans med mujahedin och al-Qaida. Salman Abedis far, Ramadan Abedi, var medlem i LIFG.

På grund av banden till al-Qaida terroriststämplades organisationen av både USA och Storbritannien. Dess anhängare i Manchester övervakades av MI5. Men allt förändrades när upproret i Libyen inleddes i februari 2011 och Nato förberedde sig för regimskifteskriget.

Den brittiska nyhetswebbsidan Middle East Eye (MEE) har utförligt rapporterat om hur dessa libyer i exil plötsligt uppmuntrades av MI5 att resa tillbaka till Libyen för att strida mot Gaddafi. Personer som på grund av terroristmisstankar då satt i hus-arrest eller fråntagits sina pass släpptes fria och fick sina pass tillbaka.

En av de libyer som MEE intervjuat vittnar om att de på plats i Libyen tränades av före detta soldater i brittiska och irländska elitförband.

Flertalet av dem som 2011 lämnade exilen i Storbritannien och anslöt sig till de i huvudsak islamistiska grupperna i Libyen kom från Manchester. En av dem var Manchesterbombarens far, Ramadan Abedi.

Många av dessa libyer återvände senare utan problem till Storbritannien.

Ramadan Abedi stannade däremot kvar i Libyen. Förutom sitt medlemskap i terroriststämplade LIFG har han på sociala medier öppet uttryckt stöd för Jabhat al-Nusra, den syriska grenen av al-Qaida.

Sonen Salman har flera gånger besökt sin far och familjen i Libyen. Senast veckan innan han sprängde sig själv till döds. Vad han gjorde där är inte klarlagt.

Hans yngre bror, Hashem, har efter bomben i Manchester gripits i Libyen för misstänkta terroristkopplingar.

Storbritannien bidrog alltså på två plan till att göra Libyen till ett terroristfäste; Natokriget och stärkandet av den libyska jihadiströrelsen med band till al-Qaida.

I detta finns en koppling till den nuvarande brittiska regeringen. Inrikesminister 2011 och därmed ansvarig för MI5 var Theresa May. Som premiärminister tvingas hon sex år senare möta det terrorhot som hon varit med och skapat.

När västs stöd till terrorister slår tillbaka

Patrik Paulov

Proletären 5/6 2017

Istället för att granska kungadiktaturens roll i terrorismens utbredning väljer västvärldens makthavare att blunda. Lukrativa affärsförbindelser är viktigare än kamp mot terrorismen. Theresa May besökte Saudiarabien i april 2017.

Hur bekämpa terrorismen? Den viktigaste åtgärden är det tyvärr tyst om. Kampen mot terrorismen på hemmaplan är dömd att misslyckas så länge västvärlden samtidigt understödjer terrorism i andra länder.

Sju döda i London och mångdubbelt fler skadade. Ännu ett tragiskt terrordåd i en europeisk storstad. Och ännu en gång framställs Storbritannien och övriga västländer som oskyldiga offer för onskan.

Det är inte sant. De terrordåd som drabbat flera europeiska storstäder har kopplingar till terrororganisationer som har västvärlden och dess allierade att tacka för att de vuxit sig starka.

För drygt fyra år sedan, i april 2013, intervjuade Proletären abbedissan Agnes Mariam i Syrien. Det var i en tid när de syriska ”rebellerna” beskrevs som frihets- och demokrati-kämpar, och det skulle dröja ytterligare ett år innan Islamiska staten, IS, erövrade stora landområden och utpekades som det stora hotet.

Via Skype berättade Agnes Mariam om ”rebellernas” terror mot Syriens befolkning. Hon varnade för att västs stöd till terrorister på syrisk mark riskerade att slå tillbaka, och hon lyfte fram de många européer som rest till Syrien för att strida.

”Du vet väl att vi har en bataljon från Sverige bland rebellerna. Där finns också en bataljon från Frankrike och en från Belgien och från många andra länder. Vad händer när de lämnar Syrien och åker hem? Kommer de att kunna bli vanliga medborgare och återgå till sina gamla liv?”

Idag är det uppenbart att Agnes Mariam precis som många andra invånare i Syrien hade rätt i sina varningar. Det går inte att uppmuntra och stödja terrorism i andra länder – och det oavsett om det gäller Afghanistan, Pakistan, Libyen, Irak eller Syrien – utan att riskera att själv drabbas.

Det borde vara en självklarhet, och det borde vara utgångspunkten i diskussionen om hur vi bekämpar terrorismen på hemmaplan.

Proletären har under många års tid lyft fram just västvärldens skuld till al-Qaidas, IS och andra terrorgruppers framväxt. Skulden består inte minst i det massiva stödet till de väpnade grupperna i Syrien. USA, Storbritannien, Frankrike och andra länder pumpade in vapen, trots att deras underrättelsetjänster var medvetna om att upproret leddes av krafter som al-Qaida och Muslimska brödraskapet.

Faktum är att redan 1986, när USA:s president hette Ronald Reagan, pekade underrättelsetjänsten CIA på risken för att religiösa extremister skulle ta över i Syrien om planerna på att störta den sekulära regeringen lyckades. Detta står svart på vitt i tidigare hemligstämplade CIA-dokument som nyligen offentliggjorts.

Det var under 1980-talet som grunden för dagens islamistiska terrorgrupper lades. Då spelade CIA en central roll för att locka extrema islamister från arabvärlden till Afghanistan för att slåss mot dåtidens stora fiende, Sovjetunionen. Det var ur detta som al-Qaida skapades med den rike saudiern Usama bin Ladin som frontfigur.

Efter att al-Qaida attackerat sina forna allierade inledde George W Bush "kriget mot terrorismen". Afghanistan anfölls 2001 och följdes av Irak 2003. Tvärtemot det påstådda syftet stärktes al-Qaida och likasinnade organisationer av detta krig. Islamiska staten, IS, föddes i det amerikanska fånglägret Camp Bucca i södra Irak som ett direkt resultat av USA:s ockupation.

Också Natos krig mot Libyen 2011 är en viktig faktor till terrorismens utbredning i Mellan-östern. När bomberna föll över Libyen hette Storbritanniens inrikesminister Theresa May. Det var med May som högsta ansvarig som underrättelsetjänsten MI5 uppmuntrade terroristmiss-tänkta libyer i Storbritannien att resa till Libyen och delta i det Natostödda kriget mot Muammar Gaddafi.

Som flera brittiska medier rapporterat hade dessa libyer inte några problem med att efter kriget komma tillbaka till Storbritannien. Såsom hundratals stridande i terroristgrupper i Syrien och Irak senare kunnat återvända till sina europeiska hemländer.

Det finns ett land som är centralt om terrorismen ska bekämpas.

I en uppmärksam Aftonbladet-krönika i september 2008 konstaterade Jan Guillou att *"Saudiarabien är den ekonomiska motorn bakom all islamistisk terrorism i världen"*.

Det gäller fortfarande. Från 1980-talets Afghanistan och Pakistan till dagens Syrien har den saudiska statsmakten och enskilda rika saudier spelat en central roll i stödandet av terrorgrupper världen över. Genom att sprida wahhabismen, den extrema tolkningen av sunniislam som är statsreligion i landet, och genom ekonomiskt och materiellt stöd.

Men istället för att granska kungadiktaturens roll i terrorismens utbredning väljer västvärldens makthavare att blunda. Lukrativa affärsförbindelser är betydligt viktigare än kamp mot terrorismen.

Det var tydligt när statsminister Stefan Löfven tillsammans med storkapitalisten Marcus Wallberg i oktober 2016 besökte Saudiarabien, liksom när Storbritanniens premiärminister Theresa May i april 2017 träffade kungafamiljen i Riyad.

Det var också tydligt när USA:s president Donald Trump i maj mötte terrorkungen Salman bin Abdul Aziz och skrev kontrakt om den kanske största vapenaffären någonsin.

Vi säger det igen. Det går inte att bekämpa terrorismen på hemmaplan om man samtidigt stöder terrorismen i andra länder.

Försöker sig Saudiarabien på en statskupp i grannlandet Qatar?

Patrik Paulov

Proletären 8/6 2017

Ser vi början på en kupp för att störta Qatars emir Tamim bin Hamad al-Thani?

Spänningarna på arabiska halvön har ökat dramatiskt den senaste veckan. Saudiarabien anklagar Qatar för att stödja terrorism, vilket lett till att sauderna brutit de diplomatiska förbindelserna och försatt grannlandet i ekonomisk blockad.

Egypten har gjort samma sak liksom de två Golfstaterna, Förenade arabemiraten och Bahrain, och Maldiverna. Israel har också uttalat stöd för agerandet mot Qatar.

Att Qatar stött terrorism är sant. Det lilla men rika landet har efter att den arabiska våren inleddes 2011 backat upp extrema islamistiska rörelser i bland annat Libyen och Syrien.

Att anklagelsen framförs av Saudiarabien blir dock absurt. Rika saudier har i ännu högre utsträckning öst pengar och vapen över terrorister i flera länder. Dessutom genomför Saudiarabien sedan två år tillbaka ett terrorkrig mot Jemen.

Motsättningarna handlar om att de båda USA-allierade staterna stödjer olika fundamentalistiska riktningar.

Qatar har främst backat upp grupper med kopplingar till det djupt reaktionära Muslimska brödrskapet, som palestinska Hamas och delar av den väststödda syriska oppositionen.

Brödrskapet är en rörelse som sauderna fruktar. Detsamma gäller Egyptens nuvarande president al-Sisi, som störtade den egyptiska grenen av Muslimska brödrskapet från makten 2013.

Qatar har också haft en försonligare ton mot Iran än Saudiarabiens kungahus, som länge önskat att USA ska börja bomba Teheran. En förklaring till Qatars mjukare hållning är dess geografiska närhet till Iran och att de två länderna delar på ett av världens största gasfält.

Att drevet mot Qatar kommer efter Trumps besök i Saudiarabien är knappast en slump.

Ser vi början på en kupp för att störta Qatars emir Tamim bin Hamad al-Thani?

Eller är syftet att pressa Qatar att rätta in sig i ledet och tydligare underordna sig den regionala stormakten Saudiarabien?

